

[Lis Møller]

modtage 2 børn på én gang. Jeg tror, at ansøgerne vil have evner og overskud til at give et søskendepar en varm og tryk opvækst.«

Ægteparret fik afslag såvel af samråd som af adoptionsnævn, fordi den ene ansøgers alder var overskredet med 1 måned. Overskridelsen var sket, fordi samrådet ikke havde formået at behandle sagen i tide.

Ansøgere, der ikke har erfaring fra egne børn, har i dag ingen mulighed for at adoptere et barn over 3 år. Jeg har forsøgt at hjælpe et ægtepar, som havde meget stor erfaring med børn, hun som børnehaveleder, han som folkeskolelærer. Jeg har gennemlæst sagsbehandlerens 13 sider lange rapport. Der er ikke ét negativt ord om familien. Alligevel forbigår såvel samråd som adoptionsnævn rapporten, fordi familiens erfaringer med og kendskab til børn ikke er erhvervet gennem egne børn.

Paradoksalt nok står der i adoptionsudvalgets betænkning nr. 3, at der kan være problemer forbundet med adoption af børn i hjem, hvor der i forvejen er egne børn. I rapporten om den familie, jeg lige har omtalt, står, at hvis ikke dette ægtepar er velegnet til adoption, er der faktisk ingen, der er det. Familien fik blankt afslag.

En familie var blevet godkendt til et barn og havde fået det hjem, hvorefter den ansøgte om endnu et barn, hvilket skulle være i orden ifølge adoptionsudvalgets betænkning nr. 3, side 28, hvor man siger, at et barnsprincippet, som i sin tid blev indført af mødrehjælpen, bør ophæves. Familiens første barn trives fint, men familien fik afslag på barn nr. to, fordi samrådsbehandlingen fandt sted, efter at den ene ægtefælles alder havde overskredet grænsen med 6 uger, skønt det i cirkulæreskrivelse nr. 4 af 1980 hedder, at en mindre afvigelse fra aldersgrænsen vil kunne accepteres i sager om placering af barn nr. to, hvis ansøgerne har hjemtaget barn nr. ét, mens de endnu opfyldte aldersbetingelserne. Anken til adoptionsnævnet blev besvaret: »Samrådets afgørelse kan ikke ændres.«

En familie var blevet undersøgt i ét amt, men flyttede derefter af tjenstlige grunde til et andet amt. Sagsbehandleren i fraflytteramtet havde garanteret, at flytningen ikke ville få betydning for sagens videre forløb. Men samrådet delte ikke denne opfattelse. Det nægtede at viderebehandle sagen og sendte den til tilflytteramtet, hvor det hele så be-

gyndte forfra. Her var tale om det rene tids-spilde, men også om en stærk psykisk belastning for ansøgerne.

En kvinde blev opereret for en del år siden. Hun har i mange år – ja, lige siden kort efter operationen – været erklæret helt rask af flere specialister. En anerkendt medicinsk overlæge skrev i en erklæring, at det var fuldt forsvarligt at give ægteparret adoptions-tilladelse, men han sagde samtidig, at han desværre havde erfaring for, at adoptions-myndighederne afslår ved selv den ringeste anledning. Samme overlæge udfærdigede det, der kaldes en stor helbredserklæring. Samrådet gav afslag, og adoptionsnævnet gav samrådet medhold. Adoptionsnævnets læger, som aldrig har set ansøgerinden, ved altså langt bedre end de fire lægelige eksperter, der har sagt god for hende.

I 1973 var jeg medvirkende til, at en ugift kvindelig læge fik 4 adoptivbørn, og at en fraskilt kvindelig tandlæge fik 2 adoptivbørn. Det går alle seks særdeles fint. I Sverige, som jeg har henvist til før, har enlige stadig mulighed for at adoptere. Herhjemme er de siden 1976 uden videre blevet nægtet forundersøgelse. Også her mener jeg at reglerne er for restriktive.

Jeg kan se, at min tid er udløbet, så jeg kommer tilbage til psykiaterne bagefter.

Lise Østergaard (S):

Også jeg hilser muligheden for at drøfte vilkårene for behandling af adoptionsagerne velkommen. Alligevel vil jeg sige, at det kan undre mig en lille smule, at man har valgt at give denne drøftelse form af en forespørgselsdebat, for de spørgsmål, som ordføreren for forespørgerne lige har rejst, er jo nøjagtig de samme, som har været rejst ved to tilsvarende debatter her i salen inden for de seneste år, hvorefter de i begge tilfælde er blevet henvist til retsudvalget og har fundet en løsning dér. Måske ikke en tilfredsstillende løsning. Det er der grund til at se på. Jeg mener også, at de konkrete eksempler, som fru Lis Møller lige har nævnt her, og som bestemt er meget tankevækkende, egner sig til en grundig og tilbundsgående behandling i retsudvalget. Der har imidlertid ikke været rettet klager til retsudvalget om den slags sager, siden spørgsmålene sidst blev debatteret her.